

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski

Protokolant: apl. radcowski B. M.

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2015 roku

sprawy **A. D.**

obwinionego z art. 92 a kw. i art. 65 § 1 kw.

na skutek apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Pile

z dnia 3.12.2014 roku sygn. akt II W 1009/14

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Pile.

L. M.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Pile, wyrokiem zaocznym z dnia 3 grudnia 2014 roku, sygn. akt II W 1009/14 uznał **A. D.** za winnego tego, że w dniu 11 marca 2014 roku o godzinie 7:28 w P. przy ul. (...) kierując pojazdem marki R. o n rej. (...) nie zastosował się do ograniczenia prędkości do 40 km/h, przekraczając dozwoloną prędkość o 21 km/h oraz w dniu 1 kwietnia 2014 roku o godzinie 08:22 kierując tym samym pojazdem, w tym samym miejscu przekroczył dozwoloną administracyjnie prędkość o 18 km/h, a także wprowadził w błąd Straż Miejską w P., co do tożsamości kierującego, wskazując jako kierującego R. R. tj. wykroczenia z art. 92 a k. w i art. 65 §1 k.w. i za to na podstawie art. 92 a k.w. w związku z art. 9 §2 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 złotych.

W ostatnim punkcie wyroku, na podstawie art. 118 § 1 k.p.s.w. zasądzono od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł, tytułem zryczałtowanych wydatków w sprawie o wykroczenia, a na podstawie art. 1 i 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych wymierzono mu opłatę w kwocie 50 złotych.

Z przedmiotowym wyrokiem nie zgodził się **obwiniony**, składając apelację.

Apelujący zarzucił wyrokowi:

I. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 65 k.w. poprzez jego błędne gdyż oderwane od stanu faktycznego zastosowanie w okolicznościach, w jakich nie zostały wypełnione znamiona opisanego czynu, a nadto nie przeprowadzono żadnych czynności zorientowanych na weryfikację hipotezy powołanej normy prawnokarnej, a w konsekwencji zastosowanie w/w przepisu wyłącznie dla wyeliminowania z materiału dowodowego rozważonego przez Sąd jako wiarygodny pochodzącej od obwinionego informacji o tożsamości R. R.- kierującego samochodem marki R. o nr rej. (...) w dniu 11 marca 2014 roku o godz. 7:28 w P. przy ul. (...) oraz w dniu 1 kwietnia 2014 r. o godz. 8:2 w P. przy ul. (...), przez co wyłącznie możliwe stało się uzasadnienie uznania obwinionego za winnego popełnienia czynu

art. 92 a k.w. które na kanwie zebranego w sprawie materiału dowodowego zostało wykluczone poprzez ustalenie sprawstwa R. R.,

II. obrazę przepisów postępowania w zakresie mającym wpływ na treść wydanego orzeczenia tj.

a) przepisu art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i pominięcie jej przy dokonywania wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego prawidłowego rozumowania, a w konsekwencji błędne ustalenie stanu faktycznego poprzez uznanie za bezsporną konsekwentnie kwestionowanej przez obwinionego okoliczności, że w miejscu i czasie oznaczonym we wniosku o ukaranie w zakresie czynu stypizowanego w art. 92 a k.w. prowadził on pojazd marki R. o nr rej. (...), podczas gdy ustalenie takiego faktu warunkuje spełnienie przesłanek określonych w przepisie art. 92 a k.w., a nadto materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala podzielić przekonania organu orzekającego, w szczególności ustalenie to pozostaje w oczywistej sprzeczności z treścią znajdującego się w aktach sprawy oświadczenia wskazującego, co do tożsamości kierującego wymienionym pojazdem w dniu 11 marca 2014 roku o godz.: 7:28 w P. przy ul. (...) oraz w dniu 1 kwietnia 2014 roku o godz. 8:22 w P. przy ul. (...), to jest R. R.

b) przepisu art. 5 §2 k.k. poprzez uznanie na niekorzyść obwinionego okoliczności tego rodzaju, że pomimo gruntowanego i wyczerpującego zgromadzenia materiału dowodowego w sprawie, co do tożsamości R. R. pozostały wątpliwości, które na skutek zaniechania jego doprowadzenia celem przesłuchania nie dają się usunąć, a następnie skonstatowanie na tej podstawie, że obwiniony wyczerpał znamiona przepisu art. 65 k.w. składając oświadczenie o osobie kierującej pojazdem w miejscu i czasie objętym wnioskiem o ukaranie,

c) przepisu art. 33 k.p.w. poprzez pozbawienie obwinionego uprawnienia do wzięcia udziału w rozprawie i podjęcia obrony objawiające się w zaniechaniu ustalenia miejsca pobytu obwinionego pozwalającego na skuteczne doręczenie mu wezwań, zawiadomień lub innych pism procesowych implikujących czynności obrończe po stronie skarżącego

d) przepisu art. 34 kp.s.w. poprzez oparcie wydanego w sprawie orzeczenia wyłącznie na wniosku o ukaranie i oświadczeniach organu postępowania przygotowawczego ujawniającego sprawstwo innej osoby, niż obwiniony to jest R. R. pomimo udzielenia tej informacji co do niej na etapie postępowania przygotowawczego i umożliwienie organowi je prowadzącemu a następnie Sądowi orzekającemu przesłuchania wyżej wymienionego bądź przeprowadzenia stosowanego postępowania dowodowego w celu ustalenia winy i sprawstwa R. R.

e) przepisu art. 4 w związku z art. 39 k.p.w. poprzez nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego w całości między innymi odstąpienie od przesłuchania obwinionego, odstąpienie od przesłuchania R. R., nieprzeprowadzenie oględzin w/w osób , a konsekwencji ograniczenie udziału obwinionego w postępowaniu wyłącznie do przyjęcia pisemnego oświadczenia co do osoby prowadzącej pojazd w miejscu i czasie podanym we wniosku o ukaranie, któremu następnie odmówiono wiarygodności wyłącznie w celu zakończenia postępowania wyrokiem skazującym obwinionego,

f) oparcie orzeczenia co do sprawstwa i winy obwinionego na poszlakach pomimo istnienia w konkretnym stanie faktycznym niniejszej sprawy możliwości przeprowadzenia postępowania dowodowego prowadzącego do ustaleń pewnych, a mianowicie oparcie skazania na porównaniu do fotografii mającej świadczyć o co najmniej podobieństwie tej osoby do wizerunku A. D.

g) wadliwe uzasadnienie wyroku uniemożliwiające odtworzenie rozumowania Sądu ani dowodów na których ustalając sprawstwo i winę obwinionego się oparł, w szczególności niewskazanie konkretnego dowodu lub dowodów, a jedynie ogólnikowe stwierdzenie, że całość materiału dowodowego nie budzi wątpliwości, sprawstwo i wina obwinionego nie budzi wątpliwości, wobec czego należy uznać, że Sąd nie oparł się na żadnym przeprowadzonym zgodnie z procedurą karną dowodzie, co czyni wyrok wydanym bez podstawy prawnej i faktycznej, a w konsekwencji nie dający się utrzymać.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego A. D. zasługuje na uwzględnienie, skutkując uchYLENIEM zaskarżonego wyroku i skierowaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy przypomina, że zgodnie z art. 7 k.p.k. Sąd kształtuje swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy m. in. gdy:

1) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p. k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 §2k.p.k.),

2.) stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p. k.),

3.) jest wyczerpująco i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k.). (vide: wyrok składu 7 sędziów SN z dnia 9.11.1990 r. - OSNKW 1991 z. 9 poz. 41).

W ocenie Sądu II instancji, Sąd Rejonowy nie sprostął powyższym wymaganiom, wydając zaskarżone orzeczenie. Sąd odwoławczy na obecnym etapie nie przesądza, czy podsądny jest winnym zarzucanych mu wykroczeń, czy też nie. O tym rozstrzygnie Sąd I instancji przeprowadzając postępowanie dowodowe na rozprawie głównej i dokonując oceny kompletnego materiału dowodowego, zgodnie z kryteriami swobodnej oceny dowodów. Sąd Rejonowy mając do czynienia z dalece niepełnym materiałem dowodowym powinien był powziąć zasadniczą wątpliwość, kto w rzeczywistości prowadził pojazd w inkryminowanym okresie Organ orzekający nie miał żadnych podstaw, aby ustalić w sposób pewny, że osoba widniejąca na zdjęciach przedłożonych przez oskarżyciela publicznego (k.20-21) odpowiada wizerunkowi obwinionego na zdjęciu przedstawionym przez Urząd Miejski w S. (k.16). Zdjęcia wykonane przez urządzenie rejestrujące naruszenie przepisów ruchu drogowego nie przedstawiały twarzy osoby kierującej pojazdem w inkryminowanym okresie na tyle wyraźnie, aby umożliwić jednoznaczną identyfikację kierowcy poprzez skonfrontowanie ich z innymi zdjęciami. Twarz kierowcy pojazdu jest w dużej mierze pokryta cieniem i nie pozwala w sposób jednoznaczny zindywidualizować postaci prowadzącej samochód. Z tego powodu, Sąd Rejonowy dowolnie uznał, że rzeczne zdjęcia wskazują na sprawstwo podsądnego.

W tym układzie procesowym, ewidentnym błędem Sądu Rejonowego było rozstrzygnięcie o odpowiedzialności karnej podsądnego w trybie wyrokowania zaocznego. Ten tryb orzekania jest przecież przewidziany dla spraw, w których wina i sprawstwo podsądnego nieobecne na rozprawie głównej, nie budzą wątpliwości. Sąd I instancji nie podjął zaś dosłownie żadnych czynności dowodowych, aby rozwiać wątpliwości, co do tego, czy obwiniony rzeczywiście prowadził samochód w inkryminowanym okresie. Powinnością Sądu meriti było odebranie oświadczeń dowodowych od obwinionego, a także od wskazanego przez niego jako rzeczywistego użytkownika pojazdu- R. R.. Zaniechanie tych czynności dowodowych stanowiło także poważne naruszenie prawa do obrony obwinionego.

W toku ponownego postępowania, Sąd Rejonowy przesłucha obwinionego A. D., a także R. R. i podejmie próbę ustalenia, czy pojazdem kierował obwiniony, czy też wskazana przez niego osoba. Następnie Sąd Rejonowy dokona oceny ujawnionych dowodów zgodnie z dyrektywą swobodnej oceny dowodów.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Pile.

SSO Leszek Matuszewski